

Enderrock | Consol Sànzen | Actualitzat el 16/04/2022 a les 12:30

Allò del Morad i l'Évole, per Consol Sànzen

La periodista musical reflexiona sobre la negativa a les entrevistes i la figura de Morad

Consol Sànzen | Juan Miguel Morales

"Ho sentim, però **Morad** no concedeix entrevistes, moltes gràcies per l'interès." Va ser la resposta quan vaig decidir-me a proposar al músic de l'Hospitalet de Llobregat que vingués al programa *Efecte Collins* de TVE a Catalunya. Bé, no passa res, no és l'únic músic que fuig de la premsa. Ho vaig entendre i respectar... fins que de sobte m'assabento -a més amb bombo i plateret- que ell, sí, **Morad**, ha concedit una entrevista. D'acord, ell és Jordi Évole i ha entrevistat Messi, però jo soc una dona encantadora, i el nostre programa és súper respectuós. Per què, **Morad**, per què? Faig cops a la taula empenyada mentre els responsables que comencés a interessar-me pel **Morad** ara ja fa un parell d'anys em miren amb aquella cara de 'la mare segueix sense entendre res'.

Perquè sí, van ser ells, els que un dia em van dir en una conversa que una altra vegada arribava tard i que ara el que molava era el que feia un xaval de la Florida, que ho estava petant, i servidoreta com a bona mare i millor professional va començar la investigació, i flipo, i tant que flipo. Milions de reproduccions. I cap disc. Vídeos, vídeos i més vídeos enregistrats amb una mà davant i una darrere als carrers que fan de passadissos dels blocs, megaedificis que han convertit el seu barri en un dels més densament poblats d'Europa. Un barri construït als anys cinquanta per reallotjar les famílies de les barraques del Somorrostro i que ara és llar de nous catalans d'ascendència magribina, llatina i africana que conviuen amb molts antics veïns. No és un barri 'bonic' ni 'fàcil'. A prop de Barcelona i alhora molt lluny.

La Florida, com tants altres barris de les perifèries de les grans capitals, són espais que poden marcar la teva trajectòria vital, a l'hora de situar-te socialment, cultural i laboral. Són el lloc d'on desitges escapar, però que a la vegada t'embolcalla, perquè hi és la teva família, els teus amics, la teva vida que, encara que potser no és la millor, és la teva.

No vull fer aquí una anàlisi sociològica, però sí intentar comprendre per què **Morad** és com és i per què sense l'atenció dels mitjans ha arribat fins aquí. No ho ha tingut i no ho té fàcil... Tant és que guanyi més pasta que molts jugadors de primera divisió; com diu a l'Évole, ell és un MDLR, un noi del carrer orgullós dels seus orígens. Orgullós de la seva família, de la seva mare, una campiona que malgrat moltíssimes dificultats ha tirat la família endavant, dels seus amics de tota la vida, que són les estrelles dels seus videoclips i se la juguen cada dia en sortir del barri. **Morad** és un heroi per als petits, però un heroi amb peus de fang. A les cançons parla d'allò que ha vist i viscut, els centres de menors, el menyspreu i la por de la societat cap al que és diferent, el racisme, el classisme, la manca d'oportunitats, la indiferència i la ignorància cap a una realitat que moltes vegades no volem veure.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=s09lxxPSSng>

I és això probablement el que ha fet de **Morad** algú important per a milions d'infants, joves i adolescents que se senten incompresos, tant fa si són de classe mitjana o baixa. **Morad** els empodera, els torna l'orgull de ser com són. Les paraules de **Morad** a Jordi Évole probablement han fet més per a molt jovent que algunes polítiques d'integració. Qui no ho cregui, que els demanin a treballadors i educadors socials si no han utilitzat alguna vegada els seus temes per fer sortir del silenci als xavals. I és aquí on **Morad** triomfa: en mostrar als sense veu que són molt més que aquells del qui només es parla en les seccions de successos.

L'endemà d'emetre's l'entrevista vaig mirar la premsa esperant llegir reflexions sobre les seves paraules. La gran majoria de mitjans es quedaven amb l'anècdota des de la nul·la intenció de conèixer el personatge: el que guanyava, els problemes amb la justícia, els veïns disconformes que el relacionessin amb el barri. Allò que jo havia escoltat a les seves cançons i ell havia dit amb paraules educades, però molt clares i directes, semblava no haver existit. Vaig entendre encara més per què **Morad** i molts com ell no concedeixen entrevistes. És més, els recomanaria que no en facin més. El que han de dir ja ho fan amb les seves cançons i ho entenen els que volen entendre-ho.

P.D. Tot i així, **Morad**, si un dia et ve de gust venir al programa, t'esperem.